

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/478/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112206481
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3112206481.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobkyne: MUDr. S. K., bytom T., A. H. XX, proti žalovaným: 1/ S. U., bytom R. A., S. X-X/XX, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. A. D., s.r.o, so sídlom v T., N. XX, IČO: XX XXX XXX, 2/ T. H., bytom T., H. 6, zastúpený JUDr. K. W., advokátkou so sídlom v T., N. XX, o zaplatenie 1.347,23 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. mája 2016, č. k. 14C/51/2012-116, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. vo vzťahu k žalovanému 1/ a vo výroku IV. **z r u š u j e .**

Vo výroku V. rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalobkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov konania v sume 310,18 eur na účet Advokátskej kancelárie JUDr. A. D., s.r.o., do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný 2/ má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 740,42 eur spolu s úrokom z omeškania 9,25% ročne od 01.07.2011 do zaplatenia zastavil. Výrokom II. uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 87,77 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. v zostávajúcej časti žalobu zamietol. Výrokom IV. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania 162,68 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet Advokátskej kancelárie JUDr. A. D., s.r.o., so sídlom v T.. Výrokom V. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov konania 319,82 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet Advokátskej kancelárie JUDr. A. D., s.r.o., so sídlom v T.. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie v zastavajúcej časti odôvodnil ust. § 96 ods. 1 - 3 O.s.p. a tou skutočnosťou, že žalobkyňa vzala žalobu v tejto časti späť a žalovaní 1/, 2/ súhlasili so späťvzatím žaloby v tejto časti. Súd konštatoval, že predmetom sporu po čiastočnom späťvzatí žaloby zostalo zaplatenie sumy 606,81 eur (520,41 eur neuhradené nedoplatky na energiách a 86,40 eur poplatky za F.) s úrokom z omeškania 9,25% ročne zo sumy 606,81 eur od 01.07.2011 do zaplatenia a náhrada trov konania. Súd citoval ust. § 39, § 685 ods. 1, § 686 ods. 1, § 700 ods. 1, § 701 ods. 2, § 696 ods. 1, 2, § 671 ods. 1, § 676 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, ako aj § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v spojení s § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaní 1/, 2/ užívali byt zapísaný v LV č. XXXX vo vlastníctve žalobkyne v období od 28.06.2009 do 28.02.2011, titulom nájmu. Dňa 01.03.2011 v predmetnom byte bol už ubytovaný nový nájomník. Zo zhodných výpovedí a dokladov od účastníkov bolo preukázané, že za celkovú dobu nájmu žalovaní 1/, 2/ zaplatili na nájmomnom a službách spojených s užívaním tohto bytu žalobkyni 5.898 eur. Spornými bola výška nedoplatku na energiách (elektrina, plyn, studená voda, teplá voda a kúrenie) a skutočnosť, či boli alebo neboli žalovaní 1/, 2/ povinní platiť po skončení nájmu poplatky za služby F.; pokiaľ áno, v akej výške. Na základe zaplatených záloh a celkovej reálnej spotreby, po prepočítaní na dobu trvania nájmu súd dospel k záveru, že celková výška nedoplatkov za energie predstavuje za

obdobie od 28.06.2009 do 28.02.2011 sumu 245,77 eur. Žalovaní 1/, 2/ mali podľa nájomnej zmluvy zaplatiť na nájomnom 20 x po 287 eur, teda sumu 5.740 eur, zaplatili 5.898 eur, teda o 158 eur viac a dlhujú žalobkyni ešte sumu 87,77 eur (245,77 eur - 158 eur). Túto sumu ich súd zaviazal zaplatiť a vo zvyšku nárok ako nedôvodný a nepreukázaný zamietol. Ďalej súd zdôraznil, že žalovaní 1/, 2/ boli povinní platiť za služby, ktoré si zmluvne dojednali v nájomnej zmluve, avšak iba počas trvania nájomného vzťahu. Zmluvu o zriadení služby F. R. a F. TV uzatvorila žalobkyňa a len ona bola povinná za tieto služby platiť na základe zmluvného vzťahu a mohla požadovať od žalovaných 1/, 2/ náhradu za ich užívanie iba počas trvania nájomnej zmluvy, pretože iba dovtedy žalovaní 1/, 2/ tieto služby aj reálne využívali. Nemohla na žalovaných 1/, 2/ nájomnou zmluvou prenášať svoje vlastné zmluvné záväzky (za 4 mesiace po skončení nájmu) vo výške 86,40 eur so spoločnosťou V. do budúcnosti, ani zmluvné pokuty v prípade nedodržania vlastnej zmluvnej viazanosti, lebo žalovaní 1/, 2/ túto zmluvu neuzatvorili a neboli ňou viazaní. V konaní nebol preukázaný žiaden platný zmluvný záväzok žalovaných 1/, 2/, na základe ktorého by boli povinní platiť za služby, ktoré po ukončení nájomného vzťahu nevyužívali, a ktoré už pravdepodobne využíval nový nájomca bytu od 01.03.2011. Pokiaľ malo k povinnosti žalovaných 1/, 2/ previesť na seba záväzok zo zmluvy, ktorý uzavrela žalobkyňa so spoločnosťou V. dôjsť po ukončení nájomného vzťahu, je táto zmluva v tejto časti absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi. Žalobkyni by totiž takýmto spôsobom vznikalo bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nárok na zaplatenie služby za F. R. a F. TV nemožno považovať za premlčaný, lebo podľa nájomnej zmluvy sa mali prípadné nedoplatky uhrádzať do 15. dňa nasledujúceho mesiaca, teda v prípade ukončenia nájmu dňa 28.02.2011, všeobecná trojročná premlčacia doba na prípadné nedoplatky na týchto poplatkoch začala plynúť prvého dňa nasledujúceho po 15.03., t.j. od 16.03.2011. Žaloba o zaplatenie bola podaná na súde 06.03.2012, teda včas. Nárok v danom prípade nie je premlčaný, bez ohľadu na jeho právnu kvalifikáciu, ktorú môže žalobkyňa počas konania meniť a súd ňou nie je viazaný, lebo nárok bol stále uplatnený „o zaplatenie sumy“. Súd nepriznal žalobkyni žiaden nárok na úrok z omeškania, lebo žalovaní 1/, 2/ boli povinní plniť nárok žalobkyne na úhradu dlhu v konkrétnej lehote len za predpokladu, ak by tento dlh správne vyčíslila, čo sa nestalo a nárok riadne vyčíslil až súd pri vynesení rozsudku. Preto sa žalovaní 1/, 2/ nemohli dostať do omeškania od 01.07.2011, keď skutočnú výšku dlhu k tomuto dátumu nepoznali. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., pričom zastavenie konania posúdil ako procesný neúspech žalobkyne. Žalobkyňa si uplatnila ku dňu podania žaloby sumu spolu s vyčíslenými úrokmi z omeškania do vyhlásenia rozsudku 1.955,64 eur a súd jej priznal ku dňu vyhlásenia rozsudku sumu 87,77 eur, čiže v 5% mala žalobkyňa úspech a v 95% neúspech a pomer úspechu a neúspechu je 90%, preto sú priznal procesne úspešnejším žalovaným náhradu trov konania 90%, teda žalovanému 2/ v sume 319,82 eur a žalovanému 1/ v sume 162,68 eur.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Napadla výroky, ktorým bola žalovaným 1/, 2/ uložená povinnosť zaplatiť jej sumu spoločne a nerozdielne 87,77 eur, zamietajúcu zvyšnú časť žaloby (vo vzťahu k žalovanému 1/) a taktiež napadla výroky rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými bola zaviazaná zaplatiť žalovaným 1/, 2/ náhradu trov konania. Poukázala na to, že v danej veci súd prvej inštancie dňa 28.03.2012 vydal platobný rozkaz, voči ktorému podal žalovaný v 2/ rade včas odpor s odôvodnením. Citovala ust. § 91 ods. 1, 2, § 174 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj judikát R XX/XXXX. Bola toho názoru, že žalovaní 1/, 2/, ktorí boli v postavení nájomcov bytu, netvorili nerozlučné procesné spoločenstvo, každý z nich koná sám za seba a preto odpor, ktorý podal voči platobnému rozkazu iba žalovaný 2/, nespôsobil zrušenie celého platobného rozkazu. Voči žalovanému 1/, ktorý odpor voči platobnému rozkazu nepodal, sa stal platobný rozkaz právoplatný a vykonateľný. Preto má podľa jej názoru rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým sa žaloba voči žalovanému 1/ napriek tomuto čiastočne zamietla, závažnú vadu, ktorú je potrebné odstrániť. Taktiež namietala, že trovy právneho zastúpenia boli nesprávne vyčíslené, keď súd nepostupoval v danej veci podľa § 13 ods. 2 zákona o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a nezohľadnil zastupovanie oboch žalovaných rovnakým advokátom. Nepovažovala za správne, aby ju súd zaviazal zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania, keďže tento odpor nepodal. Práve naopak, tento žalovaný musí znášať jej trovy. Žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v uvedených častiach zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne žiadala rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, pričom žiadala priznať aj náhradu trov konania.

3. K podanému odvolaniu žalobkyne sa písomne prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrili žalovaní 1/, 2/ a žiadali rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Žalobkyňou podané odvolanie považujú za nesprávne, nepravdivé a účelové. Sú toho názoru, že súd prvej inštancie vo veci vykonané

dôkazy správne vyhodnotil, na základe nich dospel k správnym skutkovým záverom a vydaný rozsudok aj náležite odôvodnil. Uplatnili si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 95,94 eur.

4. Podaním zo dňa 15.07.2016 žalovaný v 2/ rade oznámil zmenu právneho zastúpenia a následne zaslal súdu prvej inštancie vyjadrenie k podanému odvolaniu žalobkyne. Uviedol, že so žiadaním z bodov odvolania žalobkyne sa nestotožňuje a rovnako má za to, že žiaden z odvolacích dôvodov v danom konkrétnom prípade nebol naplnený, keďže tvrdenia žalobkyne sú zavádzajúce a nedôvodné. Súhlasí so skutkovými závermi a právnou argumentáciou súdu prvej inštancie. Žalobkyňa ako iniciátorka sporu si nesplnila svoju primárnu procesnú povinnosť, keď neuniesla bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné, čo musí viesť k zamietnutiu jej žaloby. Žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 159,90 eur na účet právnej zástupkyne.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku III. vo vzťahu k žalovanému 1/ a vo výroku IV. podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP zrušiť, vo výroku V. o náhrade trov konania žalovaného 2/ je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmeniť.

6. Po podaní odvolania žalobkyňou došlo k zmene právnej úpravy občianskeho súdneho konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý okrem iného zrušil Občiansky súdny poriadok (O.s.p.), platný v čase vydania napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v čase podania odvolania žalobkyňou.

7. Podľa § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Vychádzajúc z uvedených ustanovení, s prihliadnutím na základné princípy CSP uvedené v článku 2 ods. 1 a článku 3 ods. 1, odvolací súd posudzoval dôvody odvolania podľa právneho stavu účinného ku dňu podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení O.s.p.

9. Odvolaním žalobkyne nebol napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie v zastavujúcej časti (výrok I. rozsudku), ako aj vo vyhovujúcej časti rozsudku (vo vzťahu k žalovanému 2/), preto v týchto častiach je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

10. Zásadným dôvodom, pre ktorý žalobkyňa napadla rozsudok súdu prvej inštancie je skutočnosť, že v predmetnom spore bol dňa 28.03.2012 pod č. k. 14C/51/2012-10 vydaný platobný rozkaz, ktorým bola žalovaný 1/, 2/ uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi sumu 1.347,23 eur s príslušenstvom, pričom voči tomuto platobnému rozkazu podal včas odpor s odôvodnením iba žalovaný 2/ (T.). Voči žalovanému 1/ teda podľa názoru žalobkyne platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a nie je potom možné, aby vo veci samej súd prvej inštancie opakovane rozhodoval o povinnosti aj voči tomuto žalovanému rozsudkom.

11. V danej veci z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou na súde prvej inštancie dňa 06.03.2012 domáhala voči žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne zaplata sumy 1.347,23 eur, s úrokom z omeškania vo výške 9,25% od 01.07.2011 do zaplata, ako aj náhrady trov konania, pričom nárok žalobkyne vychádzal zo zmluvy o nájme bytu, ktorú žalobkyňa so žalovanými 1/, 2/ uzatvorila 28.06.2009. Súd prvej inštancie platobným rozkazom zo dňa 28.03.2012, č. k. 14C/51/2012-10 žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel. Voči platobnému rozkazu podal v zákonnej lehote odpor s odôvodnením žalovaný 2/ T.. Súd prvej inštancie následne po doručení odporu žalobkyňi a žalovanému 1/ vo veci nariadil pojednávanie a konal ďalej s oboma žalovanými.

12. Podľa § 91 ods. 1, 2 veta prvá O.s.p., účinného v čase vydania platobného rozkazu a rozsudku súdu prvej inštancie, ak je navrhovateľov alebo odporcov v jednej veci niekoľko, koná každý z nich sám za seba. Ak však ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane, platia úkony jedného z nich i pre ostatných.

13. Pre posúdenie, či ide o tzv. samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo, je rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúceho z hmotného práva. O nerozlučné spoločenstvo ide tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet sporu bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému spoločníkovi. Úkony jedného z nerozlučných spoločníkov zaväzujú ostatných spoločníkov alebo prospievajú ostatným spoločníkom. Úkony v prospech všetkých spoločníkov môže uskutočniť každý z nich; ostatné úkony robia všetci nerozluční spoločníci jednomyselne. Naproti tomu v prípade samostatného spoločenstva každý spoločník koná v spore sám za seba (a to v rovine procesnej aj hmotnoprávnej); jeho úkony nemajú na práva a povinnosti ostatných spoločníkov akýkoľvek vplyv.

14. V predmetnej veci, ako už bolo uvedené, je predmetom sporu zaplatenie sumy z nájomného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanými 1/, 2/, pričom napriek tomu, že nájomcami predmetného bytu boli dvaja žalovaní, nejde u nich o nerozlučné spoločenstvo (§ 91 ods. 2 veta prvá O.s.p., teraz ust. § 77 ods. 1, ako aj § 78 ods. 1 CSP). Teda v danom prípade žalovaní 1/, 2/ mali oprávnenie konať každý sám za seba (samostatne), procesné úkony jedného zo žalovaných nemali žiadny vplyv na práva a povinnosti druhého žalovaného a práva a povinnosti jedného žalovaného boli nezávislými od práv a povinností druhého žalovaného.

15. Zhodne so žalobkyňou bol aj odvolací súd toho názoru, že za situácie, že žalovaný 2/ podal voči platobnému rozkazu včas odpor s odôvodnením a žalovaný 1/ odpor s odôvodnením včas nepodal, vo vzťahu k žalovanému 1/ platobný rozkaz zo dňa 28.03.2012 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Súd prvej inštancie preto nepostupoval správne, ak za tejto situácie následne v spore pokračoval aj so žalovaným 1/, voči ktorému je potom rozsudok súdu prvej inštancie zmätočný. Preto vo výroku III. v zamietajúcej časti vo vzťahu k žalovanému 1/ a v nadväzujúcej časti ohľadne trov konania žalovaného 1/, t.j. vo výroku IV. odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil.

16. Žalobkyňa odvolaním napadla aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o jej povinnosti zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov konania v sume 319,82 eur, pričom nepovažovala za správne ich vyčíslenie, keď podľa jej názoru nebolo pri priznaní náhrady trov konania zohľadnené ust. § 13 ods. 2 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, keď oboch žalovaných zastupoval spoločný advokát.

17. V prvom rade je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v danom spore správne o náhrade trov konania rozhodoval podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p. (podľa výsledku sporu) v spojení s ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. (zastavenie konania zavinené žalobkyňou) a vychádzajúc z pôvodne uplatnenej sumy žalobou (v celkovej sume 1.955,64 eur) a priznanej sumy rozsudkom (87,77 eur), mala žalobkyňa úspech vo veci iba v 5% a neúspech v 95%. Potom súd prvej inštancie správne konštatoval, že v spore boli úspešnejší žalovaní a patrí im náhrada trov konania vo výške 90% (správne žalovanému 2/, ktorý v spore pokračoval z dôvodu včas podaného odporu s odôvodnením).

18. Pokiaľ ide o výšku priznanej náhrady trov konania žalovaného 2/, ktoré má žalobkyňa povinnosť mu zaplatiť, súd prvej inštancie tieto v zásade vyčísлил správne, keď žalovanému priznal náhradu za zaplatený súdny poplatok z odporu v sume 72,45 eur (90% zo sumy 80,50 eur) a odmenu za zastupovanie - 2 úkony právnej pomoci (prevzatie a príprava zastúpenia dňa 04.11.2013, účasť na pojednávaní dňa 25.11.2013 - § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/, d/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.) po 71,37 eur, za účasť na pojednávaní dňa 25.04.2016, kedy už advokát zastupoval dve osoby správne priznal odmenu 35,68 eur (§ 13 ods. 2 vyhlášky) a pochybil iba pri odmene za úkon - účasť na pojednávaní, kde došlo iba k vyhláseniu rozhodnutia, keď súd prvej inštancie nesprávne priznal žalovanému 2/ odmenu v sume 17,84 eur (odmenu v 1, hoci správne mala priznať odmenu v 1 - polovicu z polovice) namiesto správnej sumy 8,92 eur v zmysle ust. § 13a ods. 4 vyhlášky. Následne správne súd priznal podľa § 16 ods. 3 vyhlášky žalovanému 2/ paušálne náhrady 2x po 7,81 eur (rok 2013), 2x po 8,58 eur (rok 2016) a 20% DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky) z odmeny a náhrady. Odmena za zastupovanie teda predstavuje 2x 71,37eur + 35,68eur + 8,92eur + paušály 32,78eur, čo je spolu 220,12 eur, k tomu 20% DPH v sume 44,02 eur, čo tvorí sumu 264,14 eur, z toho podľa úspechu 90% predstavuje sumu 237,73 eur. Správne žalovanému 2/ potom patrí náhrada trov konania v sume 310,18 eur (72,45 eur za súdny poplatok a 237,73 eur trovy právneho zastúpenia). Preto v tejto časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému 2/ priznal voči žalobkyni nárok na ich náhradu v rozsahu 100% (neúspech mal žalovaný 2/ v odvolacom konaní / v trovách 1. inštančného konania/ iba v nepatrnej časti). O výške týchto trov rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).